

El Bàsquet Manresa, a la corda fluixa

REPORTATGE. La situació del **Bàsquet Manresa** és d'extrema complexitat. Esportivament, l'equip **Às cuer** i es troba a cinc victòries de la salvació, a falta de només cinc partits. Econòmicament, la crisi ha ajudat el Manresa, desinflant el mercat, però les arquitectures del club segueixen buides i amb **deutes**. Tanmateix, el club ha trobat espensor principal: **La Bruixa d'Or**, que aportarà 400.000 euros. L'esperança de continuar a l'elit del bàsquet estatal és que algun dels equips que han de pujar o algun dels que són a l'ACB no puguin mantenir-s'hi per raons econòmiques.

La planificació de la plantilla es va veure afectada per la renúncia d'**Assignia** a seguir sent el patrocinador principal. Quan el club va rebre la notificació de l'empresa d'infraestructures, molt afectada per la crisi, ja tenia tancats dos fitxatges: **Charles Ramsdell**, que havia de ser el tercer pivot amb un sou de 30.000 euros l'any; i **Alexander Yanev**, que havia d'ocupar la posició de cinquè aler. La manca de patrocinador i els dos fitxatges ja tancats va propiciar una alteració en la planificació, que convertia Ramsdell en aler pivot titular i Yanev en quart jugador interior.

La columna vertebral de l'equip havia de ser la tripleta formada per **Javi Rodríguez**, **Josh Asselin** i **Adam Hanga**. El primer ha acumulat tres lesions --l'última molt greu-- que no li han permès agafar el ritme de joc i entrar en plena dinàmica competitiva. Rodríguez era el jugador que havia de portar l'equip per maduresa i per capacitat, però les circumstàncies no li ho han permès. En conseqüència, això ha afectat directament el joc de Josh Asselin, que basa bona part dels seus moviments en la connexió amb el base gallec. Asselin va arribar fora de forma a causa de la seva participació durant l'estiu en el campionat centreamericà amb la seva selecció, la República Dominicana. A més, la falta d'un aler pivot generador com Doellman li ha reduït els espais i la comoditat dins la pintura, i en defensa ha donat mostres d'inconsistència.

Video: http://www.youtube.com/watch?v=Cu3oC-Kb9b0&feature=player_detailpage

Josh Asselin és el jugador més ben pagat de l'equip amb 120.000 euros l'any. Però no és el més ben pagat de la plantilla. Els entrenadors de l'ACB tenen un conveni de sou mínim, xifrat en 150.000 euros per temporada. Ponsarnau, conscient de la complexa situació econòmica del club, va renunciar a una part d'aquest sou mínim estipulat per la lliga. Malgrat aquesta decisió, l'entrenador de Tàrraga és el més ben pagat de la plantilla. El tercer jugador imprescindible de l'equip havia de ser **Adam Hanga**, que va arribar de jugar el Preeuropeu en baixa forma. A més, va participar al campus d'estiu dels Sant Antonio Spurs de l'NBA, on Gregg Popovich el va empènyer a millorar el seu llançament exterior. Hanga, enlluernat per la possibilitat de jugar a la millor lliga del món, va arribar als primers partits amb la intenció de fer bons números i acreditar bon percentatge de llançament exterior, fet que va acabar resultant contraproduent.

Davant d'aquest panorama, inicialment els tècnics van basar bona part del joc en les noves incorporacions, que gairebé procedien totes de la lliga LEB, i com és lògic no estaven plenament adaptades a la lliga ACB. La falta d'experiència va tenir un punt àlgid: el segon partit de la temporada, contra el Gran Canaria, quan després de molts dubtes i nombroses imprecisions es

va acabar perdent amb un parcial de 16-48 durant la segona part. L'equip no va saber trobar solucions i això els va crear molts dubtes, que, segons Ponsarnau, "hem anat arrossegant durant tota la temporada". L'equip, cuer en solitari, ha deixat escapar moltes victòries que ha tingut a l'abast durant els últims minuts. El nombre de derrotes ajustades per culpa de mals últims quarts en partits més o menys encarrilats ha estat realment notable. Al Congost, a banda de la derrota contra el Gran Canària (quan es guanyava per 48-32 al descans) també s'ha perdut contra el Blancos de Rueda Valladolid de dos punts, contra el Lagun Aro d'un punt a la pròrroga, d'un punt contra el València Basket amb un tir guanyador de Joffrey Lauvergne, a la pròrroga contra el Caja Laboral i de quatre contra el FIATC Joventut. Tot i aquestes derrotes, l'entorn més proper, jugadors i el mateix club avalen unànimement el paper i la coherència de Jaume Ponsarnau al capdavant de l'equip.

Ricard Casas, exentrenador del Manresa i segon tècnic de la selecció espanyola, creu que si es fa una comparativa esportivament parlant "el Manresa no té un equip amb una qualitat inferior a la mitjana". Per a Casas, el gran problema de l'equip aquest any han estat els nombrosos fitxatges que s'han hagut de fer per configurar la major part del conjunt. "El club no ha pogut controlar el nombre d'apostes a causa de l'economia, cosa que crea un perill, però és evident que l'altre gran problema han estat les nombroses lesions", explica Casas. El tècnic creu que l'equip ha viscut una desafortunada situació pel que fa a la pèrdua de jugadors que s'havien configurat com a puntals sobre els quals el Manresa havia de tirar endavant la temporada. Els casos de Javi Rodríguez, Ramsdell o la baixa forma de Hanga a principis de temporada són grans hàndicaps que han dut l'equip a no poder mantenir una dinàmica al llarg de la competició.

Pere Capdevila es mostra més crític, ja que considera que "no ens podem llepar les ferides". Per a Capdevila, tots els equips de la lliga tenen els seus condicionants, però el problema ha estat que "nosaltres no hem sabut competir amb aquests condicionants". **Enric Torres**, antic president i màxim accionista de l'entitat, sosté que una de les situacions més complicades de gestionar són els moments d'impàs, i que la resistència al fitxatge és lògica: "Dec un milió i mig d'euros; si fitxo i salvo en dec 1,7. Si no fitxo i baixo estic a la LEB. Tot i que també pots fitxar i baixar...", admet. Pel que fa a Ricard Casas, ha trobat a faltar especialment la figura d'un capità sobre el parquet. Per a Casas, el coratge que ha caracteritzat gran part de la força del Manresa durant la seva història han estat jugadors que deixaven empremta sobre la pista com Singla, Peñarroya, Rafa Martínez o Román Montañez.

Dificultats pressupostàries

Precisament Montañez no va renovar a Manresa perquè la quantitat oferta eren 60.000 euros bruts, comissió del seu agent inclòs. Després d'impostos, uns 30.000 per a la seva butxaca. **Salva Arco** va ser el seu substitut per 40.000 euros nets, que és molt més del que cobrava al Melilla. Una clara demostració de com s'ha desinflat el mercat en els darrers temps. Igual que és palesa amb l'altra baixa exterior sonada, la de **Sergiy Gladyr**. El Manresa va arribar a un acord amb Gladyr perquè no seguís al club. El motiu era que l'ucraïnès tenia signats 140.000 euros nets per a aquesta temporada, una xifra inassolible per les arquitectures manresanes. Va acabar fixant per 140.000 bruts a Fuenlabrada, és a dir, més o menys la meitat.

La situació de la lliga és dramàtica si es compara amb tres anys enrere. Dotze dels divuit equips de l'ACB estan signant salaris als seus millors fitxatges de menys de 200.000 euros o dòlars. Però aquestes xifres són per als afortunats. Molts altres fitxatges o jugadors renovats estan passant a cobrar per sota dels 100.000. És més, gairebé tots els estrangers fitxats per equips com Múrcia, Fuenlabrada, Manresa, Joventut, Estudiantes, Obradoiro o CAI Zaragoza es mouen entre els 80.000 dòlars i els 150.000, molt menys del que es pagava dos anys enrere. "De moment vull veure quants equips acaben la lliga enguany" -diu **Fèlix Salido**-. "Ara patim per Burgos i

Andorra, però m'agradarà veure quants equips poden aixecar la persiana l'any que ve. Si per motius econòmics no ho pot fer el Manresa, és que només ho podran fer cinc equips i la lliga desapareixeria. És cert que tenim un problema econòmic, però amb números totals i en comparació amb la resta d'equips tenim un problema petit. A més, nosaltres ja estem acostumats al rigor i l'austeritat amb la gestió, seran els altres equips que s'hauran d'acostumar al nostre model de gestió. S'ha fet molt bé la feina i es veurà recompensat", assegura el constructor, que juntament amb Enric Torres, Josep Santasusana, Jordi Soler i la família Cots i Claret ha ajudat l'entitat econòmicament al llarg de la història.

Les dificultats econòmiques no són una situació nova per al Bàsquet Manresa. Totes les presidències recents s'han hagut d'enfrontar a la situació econòmica del club. A l'època de **Carles Casas** com a president hi va haver penúries financeres, que van desembocar en un rescat de Caixa Manresa i en l'entrada de **Benjamí Garcia** com a president. Des d'aleshores, la limitació pressupostària ha estat una constant. El que ha canviat radicalment és el context de la lliga. L'any 1997, quan el Bàsquet Manresa va guanyar la lliga ACB (amb menys de 3 milions d'euros de pressupost), els pressupostos dels clubs anaven des dels 2,5 als 6 milions d'euros. Actualment, **Erazem Lorbek** o **Juan Carlos Navarro** cobren més que el pressupost total del Manresa. Aquest fet, però, es posa de manifest especialment en temps de crisi com els d'avui en dia. Ricard Casas explica que el Manresa "sempre ha anat al límit econòmicament parlant, però la situació actual ha portat el club a quedar per sota d'aquesta línia vermella". Tot i que Casas creu que la filosofia a seguir per part del club sempre ha estat la mateixa, "el context econòmic l'ha condicionat negativament i segurament l'ha alterat en part".

Unes sensacions que també comparteix un dels entrenadors que són i seran més recordats dins de la història del club. **Luís Casimiro**, amb qui el Manresa va guanyar el seu únic títol de lliga, el qual afirma que, "la situació mai havia estat tan difícil". Casimiro, que va viatjar per Europa amb el club del Bages l'any que aquest va competir a l'Eurolliga, explica que una de les coses que li cridaven l'atenció de forma especial eren les diferències pressupostàries entre els equips que competien dins el torneig continental. Durant la seva etapa al Bàsquet Manresa, el tècnic de Villamayor de Calatrava recorda que les inversions sempre s'havien fet amb coherència, independentment de la competició a la qual s'optava. Pel que fa a la gestió diària del club, Casimiro explica que sempre havia estat "austera, però mai en una situació límit com l'actual". Enric Torres defensa que quan no disposes de diners i ni tan sols en pots demanar no tens massa alternativa: "Cal arriscar i el risc d'error augmenta. Els equips pobres tenim la necessitat d'encertar en allò que fem, perquè no tenim el mateix marge d'error que la majoria de clubs", explica des de l'experiència Torres.

Carles Sixto, gerent del Bàsquet Manresa, explica que, des que es va pujar la temporada 2006-07, "es va haver d'augmentar el nivell de despesa per tenir un equip competitiu, ja que l'any anterior s'havia demostrat amb el descens que calia incrementar el pressupost". Aquell estiu es va fer una roda de premsa a Barcelona per explicar que tots els clubs de la lliga tenien com a mínim un 50% d'ingressos que no provenien ni d'abonaments ni de patrocinis, sinó d'institucions públiques o caixes: "Vam trobar una lliga amb uns preus molt inflats gràcies a diners que no eren pròpiament d'aquesta", recorda Sixto. Aquell primer any Cedinsa va ajudar a poder cobrir bona part del decalatge pressupostari, però a part del Fuenlabrada i el Lleó, la resta d'equips tenien un pressupost de més de 6 milions d'euros. La segona temporada tampoc no va tancar amb un dèficit excessiu, gràcies a traspassos com el de Guillem Rubio. Tanmateix, el tercer i el quart any es van tancar amb un dèficit de 750.000 euros cada any, que va obligar a contraure un deute d'un milió d'euros amb La Caixa. "És una motxilla que pesa molt", admet el gerent. Això va obligar a retallar el pressupost, però no va impedir confeccionar un bon equip (11è). Enguany s'ha retallat encara més (30%), però l'aposta no ha sortit tan bé. "Dels 18 equips que hi ha, 10 no poden baixar de cap manera. Com el Cajasol, que per més malament que vagi si fa falta canvia l'equip sencer. Com a màxim hi ha 8 equips amb opcions de baixar: estadísticament toca baixar cada 4 anys; ara és el sisè", assenyala Sixto. El gerent manresà és, en paraules d'Enric Torres i Josep Vives, un "enginyer financer molt fi, rigorós i preparat".

Situació econòmica

Quan es va pujar a l'ACB per última vegada es van obrir dos horitzons possibles. D'una banda, el que dibuixava un futur negre per a l'economia del club, que segons els seus defensors no podia gastar 3,5 milions d'euros cada any. El millor que es podia fer aleshores, d'acord amb la creença d'aquest horitzó, era vendre la plaça, netejar el deute i baixar de categoria net i sanejat econòmicament. Els seus partidaris defensaven que la plaça a l'ACB tenia un valor patrimonial que podia eixugar el deute del club, i que en cas de descens resultaria molt complex sostenir-lo amb els ingressos de la LEB. Carles Sixto, gerent de l'entitat, admet que el més assenyat "fa tres o quatre anys i veient que no podíem arribar als diners que en aquell moment es movien, potser hagués estat haver vist clar que no hi arribàvem i tirar la tovallola", però afegeix que "la història i el sentiment, juntament amb la consciència que no era un escenari sostenible i que no aguantaria molt temps va fer que continuéssim lluitant". Aquest era l'altre paradigma possible, que finalment es va acabar imposant.

Sixto defensa que si abandones ja no pots tornar a entrar: "Ciutats com Manresa que van abandonar al seu dia, com Granollers, Osca, Mataró, El Ferrol, Cáceres, Lleida o Girona ja no han tingut mai més ACB", al·lega. Segons Carles Sixto, si les coses es resituen tal com ho haurien de fer podem mirar el futur amb més optimisme: "Ara estem en una bona situació. Hem superat uns anys en què els clubs feien bestieses. Molts d'aquests deixaran de fer-ne, comparativament, i sense ser fàcil, serà menys difícil del que ha estat aquests anys aguantar", sospira Sixto. En la mateixa línia es manifesta Josep Vives, president del club: "La crisi, que lamentem profundament, ha ajudat el Manresa". A banda de desinflar el mercat, ha fet disminuir les aportacions públiques als clubs (el Manresa continua sent el que menys en rep), que estan més discutides que mai. Enric Torres critica que "amb tanta gent passant gana i sense feina, ens hauríem de qüestionar si és legítim que amb el diner públic es doni suport a l'esport professional". Al seu torn, **Valentí Junyent**, expresident del club i actual alcalde de Manresa, assegura que no és just que altres equips destinin tants diners públics al bàsquet i que "a la LEB o a l'ACB seguim aportant el mateix que aportava l'anterior Ajuntament, ni un euro més ni un euro menys, però estem recolzant el club per renegociar deute i estem a l'expectativa de saber la categoria esportiva en què es competirà per reforçar gestions per trobar un espònsor". Per a l'alcalde, el club té viabilitat econòmica: "El més important és trobar espònsor i ser conscients que la categoria no pot ser un obstacle per retornar els diners compromesos amb Hisenda, la Seguretat Social, els bancs i les caixes". Segons Junyent els aficionats i la tradició són el gran actiu del club, i cal explicar-los amb tota transparència i sense dramatisme. "Som un club històric a Espanya i Europa i el fet de no aprofitar-ho no ens ho perdonarien mai les properes generacions", diu Junyent.

Concurs de creditors

"Refundar el club és una possibilitat econòmica que no és ètica ni estètica però que en el món econòmic existeix. Implica perdre-ho tot: accions, categoria, etc., però tanmateix, jo estaria disposat a perdre totes les accions si això impliqués perdre el deute i garantir el futur del bàsquet a Manresa", assenyaleta Enric Torres, accionista principal. Carles Sixto, tanmateix, apunta que s'intentarà no entrar en concurs de creditors. "Preveiem que el Bàsquet Manresa se'n pugui sortir sense fer-ho. La llei concursal pot ser un camí per a la supervivència de l'entitat, però també té els seus riscos. El nivell de deute tampoc no és, ni de bon tros, el dels clubs que s'hi han acollit i pensem que sense fer-ho ens en podem sortir", assenyaleta l'actual gerent. Sixto afegeix que "el nostre deute no és tan exagerat com el d'altres clubs, perquè sempre ens hem mogut amb pressuposts baixos. Però és veritat que els que tenien grans deutes ja han fet concurs de creditors i ja han solucionat bona part d'aquests problemes". Clubs com el Joventut, l'Estudiantes, el Valladolid, el Granada o el Menorca tenien deutes de 8, 10 i fins i tot 12 milions d'euros. Han fet quites al 50, 60 i 80 %, han netejat, i pagaran amb anys de cadència, sense interessos... "Sempre triarem la millor via per donar futur a l'entitat", exposa Sixto, tot i que reconeix que "és una opció legal que moltes empreses privades i clubs de bàsquet i sobretot de futbol han utilitzat. Si existeix i l'ha fet servir tanta gent deu ser que no és tan dolent", declara.

Descens

Des de l'any 1968, el Bàsquet Manresa ha baixat quatre vegades, cinc si es confirma el descens d'enguany. Pel que fa a un possible descens a la LEB, "suposaria alguns avantatges pel club, ja que podria rebaixar més el pressupost (en els dos últims anys s'ha rebaixat uns 900.000 euros) i tot i així construir un equip potent per la categoria", explica Josep Vives, actual president del Manresa. Segons Carles Sixto, si mirem els precedents més immediats, "l'any passat només va baixar un equip i per motius econòmics". Per a la seva banda, Pere Capdevila creu que amb la situació actual aquesta possibilitat "és una realitat i no podem mirar cap a una altra banda", però que el club fa temps que està duent a terme diferents accions per tal de "perviure el màxim temps possible a l'elit".

Un element que juga un paper important en aquests possibles escenaris és el del patrocinador. El club es va quedar sense Assignia, el patrocinador principal, a mitja temporada. Des d'aleshores, es treballa per aconseguir l'aportació econòmica que ara li manca. El club estudia dos possibles escenaris: per una banda, tenir una empresa que sigui primer patrocinador, i per l'altre, sumar esforços de diferents empreses per aconseguir els mateixos ingressos que aportaria un patrocinador principal. Segons Enric Torres, la situació normal d'un equip com el Manresa és pujar i baixar. "Guanyar la Lliga i la Copa va ser perfecte, però cal entendre les diferències de context: llavors es podien tenir tres americans, la presència d'un jugador com Chichi Creus, i altres com Paco Vázquez, Roger Esteller o Joan Peñarroya, que després van fer una llarga carrera en els vuit millors equips de la lliga. Va ser un cúmul de circumstàncies favorables, de la mateixa manera que n'hi poden haver de desfavorables, com enguany", reflexiona Torres. L'expresident agraeix la feina de Josep Vives i dels directius del club, que assegura que ha estat magnífica. Per a Valentí Junyent, el descens no hauria de ser greu: "Cal adonar-se que Manresa és un exemple de resiliència, de passar-ho malament i remuntar. S'ha de tornar a fer plantejament de futur realista, amb tota naturalitat. Però s'ha de fer per nosaltres mateixos, no pensant en els altres clubs", sosté l'alcalde i gerent de l'entitat quan es va aconseguir el títol de lliga. Afegeix que donar per suposat que aquest projecte només és vàlid si s'està a l'ACB és "poc edificant".

ACB i LEB

La temporada anterior de la lliga ACB va demostrar que no obligatòriament són els dos últims classificats els condemnats al descens. El Lucentum Alacant, equip que va finalitzar la temporada 2011-2012 en una còmoda posició, tenia acumulat un alt nivell d'endeutament que el va obligar a renunciar a la plaça dins la Lliga Endesa en favor del CB Canàries, equip que va aconseguir l'ascens, però que va ingressar a la lliga gràcies a la compra de la plaça vacant deixada pel club alacantí. Aquest fet, unit al cas del Menorca, l'altre dels dos equips que havia aconseguit l'ascens, que finalment no va poder culminar-lo, ja que va veure's obligat a dissoldre's com a Societat Anònima Esportiva (SAE) després d'haver entrat en concurs de creditors i, posteriorment, deixar de rebre les aportacions que les administracions li havien promès, va dur els dos últims equips classificats de la taula (Estudiantes i Valladolid) a poder seguir competint a la màxima categoria del bàsquet espanyol.

Les condicions per a l'ascens a l'ACB dels equips que participen a la LEB Or estan subjectes al conveni de coordinació entre ACB i Federació Espanyola de Bàsquet, que estipula que els clubs que no hagin participat en ACB al llarg de la seva història han d'abonar el cànon d'ingrés, una xifra propera als 3,2 milions d'euros. Dels equips participants només Lucentum, Ourense i Breogán posseeixen els drets ACB i només haurien d'abonar el cànon d'ascensos i descensos, valorat en 1,8 milions d'euros. Per aquest motiu, el **Burgos** i l'**Andorra**, que possiblement seran els dos primers equips de la LEB, haurien d'abonar el cànon d'inscripció a l'ACB, així com l'abonament del

cànon d'ascensos i descensos i presentar un pressupost de tres milions d'euros. Per normativa la inversió és propera als **10 milions d'euros**, encara que es concedeix un període addicional per formalitzar la societat anònima. L'ACB concedirà un termini per a la inscripció de tots dos equips, com es va concedir al CB Canàries i al Menorca Bàsquet; si no ho aconsegueixen els equips ACB que descendeixin seran convidats a continuar a l'ACB, tal com va ocórrer amb **CB Valladolid** i **Estudiantes** la temporada passada.

Podria repetir-se doncs aquesta situació? A falta de poques jornades per a la finalització de la lliga LEB, el River Andorra, equip entrenat per l'exjugador del Bàsquet Manresa **Joan Peñarroya**, és un dels clars candidats a aconseguir l'ascens. Segons explica Peñarroya, el club andorrà ha de gestionar una situació en la qual no s'havia pensat a inicis de temporada. "Ningú hi comptava, però depèn de nosaltres. Dins d'Andorra la situació ha generat molta il·lusió", explica. Si finalment el somni s'aconsegueix, però, caldria abordar també la qüestió econòmica. El River Andorra hauria de fer front als requeriments econòmics de l'ascens, als quals hauria de sumar la construcció d'un nou pavelló adient als requeriments de l'ACB, que xifra en 5.000 localitats la capacitat mínima per als seus pavellons. No obstant, Peñarroya creu que, tot i que continua sent molt difícil, les possibilitats d'aconseguir el compliment d'aquests requeriments són més properes avui que mesos enrere. "El club és bandera i orgull d'Andorra, com el Manresa ho és per al Bages. Si el país creu que la marca pot ser productiva podria ser que finalment hi acabés apostant", afirma Peñarroya. Les possibilitats d'ascens andorranes també les ha confirmat Francesc Solana, exjugador professional i actual director general del River Andorra. Segons Solana, la predisposició per part de les empreses i les institucions del país és bona. La il·lusió despertada davant la possibilitat d'ascens fan, segons Solana, que malgrat la gran quantitat de diners que es requereixen, "el somni sigui factible, tot i que encara s'hi ha de treballar i, primer de tot, s'ha d'aconseguir l'objectiu esportiu". Per altra banda, el Burgos, que manté la lluita pel liderat de la LEB Or amb l'Andorra, també ha confirmat que està fent gestions per poder assumir un possible ascens si es donés el cas.

Josep Vives, però, considera complicat que un equip de la LEB pugui fer front a un ascens a l'ACB, ja que "s'han de posar 5 milions d'euros sobre la taula, s'ha de posar un pressupost que ha de ser d'uns dos milions i mig, s'ha de tenir un pavelló de 5.000 localitats, i si no el tens l'has de construir... per tant, al final estem parlant d'inversions que poden anar dels 10 als 12 milions d'euros. Que algú posi aquests diners sobre la taula per pujar una categoria sembla difícil, tot i que és possible". Enric Torres, per contra, està "plenament convençut" que l'Andorra pujarà.

Amb tot, els problemes econòmics no només es troben en equips de segona categoria. A l'ACB, molts clubs passen per moments difícils. El Valladolid, sobre el qual s'ha parlat molt en els últims mesos, és un dels més afectats per la crisi. Els deutes del conjunt castellà han dut a l'impagament de nombroses nòmines als treballadors del club durant els últims mesos i això podria fer perillar el futur de l'equip a la màxima categoria. **Román Montañez**, que la temporada passada jugava a Manresa i que aquest any ha fitxat a mitja competició pel club de Pucela, afirma que la situació és complicada i que hi ha hagut impagaments importants. De totes maneres, el de Sant Joan de Vilatorrada es mostra confiat en la supervivència del club des de l'arribada de la nova directiva. "De mica en mica s'està intentant capgirar la situació i els pagaments es van fent", afirma. Segons han explicat fonts del CB Valladolid a El Pou, ara mateix "la situació és inestable i es corre el risc que el club no pugui seguir a l'ACB. En aquests moments, des de les oficines s'està treballant per aconseguir recursos i assegurar el futur del club com a entitat ja sigui a l'ACB o a la LEB". També s'afirma que "de moment s'està treballant per aconseguir acabar aquest any i alhora, s'intenta trobar un patrocinador". Segons el club de Pucela, el 30 de juny serà la data que marcarà la viabilitat o no en la propera temporada, encara que tant la directiva com l'ajuntament contempen la possibilitat de continuar a l'ACB, ja sigui per la via dels ingressos, o bé per la reducció pressupostària.

Lliga tancada?

Un dels altres fets que la crisi ha posat de manifest són les diferències pressupostàries entre els clubs de la lliga ACB. El futur i la viabilitat de la lliga que, fins fa poc, ningú dubtava de qualificar com la segona millor del món, s'ha posat a debat des que va començar a caure l'economia. Els grans pressupostos d'alguns equips, alguns dels quals tenen els ingressos derivats de les seccions de futbol darrere, xoquen amb la precària situació que s'ha anat estenent durant els últims anys entre els equips considerats petits, però també entre d'altres que fins fa ben poc es consideraven possibles candidats als títols. "Hi ha una gran fractura entre 4 o 5 clubs i la resta. Deixant de banda les primeres posicions, si un any encertes els fitxatges pots arribar a optar a títols, però si aquests fallen, pots veure't en posicions complicades", explica Luís Casimiro, que fa una comparativa entre el Manresa d'aquest any i el passat. "Mentre l'any passat el Manresa va fer una gran temporada, tot i els nombrosos fitxatges, aquest any la cosa no ha anat massa bé. Les decisions esportives poden fer variar molt un any respecte l'altre", explica. D'altra banda, Joan Peñarroya comenta que el Barça i el Madrid "sempre han estat al capdavant econòmicament parlant, tot i que en èpoques de bonança alguns equips han volgut arribar al seu nivell i han estirat més el braç que la màniga". Per la seva part, Ricard Casas creu que "és evident que el nivell de la competició ha baixat en conjunt, encara que el Barcelona i el Madrid han mantingut o pujat el nivell". El tancament de la lliga ACB és una possibilitat de la qual es parla fa temps. Presidència i direcció esportiva del Bàsquet Manresa s'hi mostren favorables i prenen com a referent la lliga nord-americana. Des del club consideren que en el nou model s'haurien de valorar no només els resultats esportius, sinó també els projectes econòmics i de viabilitat.

Josep Vives veu necessari aquest tancament perquè, segons explica, "l'esport professional en general és una ruïna a causa dels paràmetres erronis en què s'ha basat". Segons Vives, hi ha hagut, d'una banda, "uns criteris competitiu basats en una filosofia amateur: ascensos, descensos... i, en canvi, uns criteris econòmics que s'havien de basar en el que seria una mecànica estrictament empresarial. I això no casa", subratlla. Però una lliga tancada no significaria que els equips que en formessin part fossin intocables i inamovibles, sinó que qualsevol equip hi podria accedir sempre i quan "tingués un model de gestió correcte".

Per a Pere Capdevila, el model actual "li resta competitivitat a la lliga, perquè els equips es fan de cara a la immediatesa, i aquesta és salvar-se", mentre que amb el nou model els clubs podrien plantejar-se projectes de mitjà i llarg termini. En definitiva, una lliga tancada seria millor "perquè t'arriscaries a fer apostes i a fer un joc més ràpid i atractiu". Un altre dels que sosté aquesta idea és Enric Torres: "Tanquem la lliga. La plaça val uns diners, si algú vol entrar ha de pagar, llei de mercat. Fem que la primera i la segona divisió siguin tancades. El terror al descens esportiu és molt alt per culpa dels números. Per exemple, es podria fer una lliga regular per decidir els quatre primers perquè s'enfrontessin als quatre equips que juguin competició europea, que podrien entrar directament a play off", defensa Torres. Qui també és partidari d'una segona divisió tancada és Valentí Junyent: "El millor que podria passar és que es creés una A2, una segona categoria dintre la mateixa ACB". Segons l'alcalde, el Manresa té prou tradició i nom perquè estigui on estigui aporta més del que rep: "Som el cinquè club amb més història, per davant fins i tot del Baskonia", apunta, però alerta que "cal saber llegir molt bé el partit, no canviaran les normes del joc per nosaltres".

Afició

Els mals resultats del Bàsquet Manresa no han fet que l'afició abandonés l'equip. El director esportiu del club, Pere Capdevila, creu que l'afició "és un valor afegit tant per als tècnics com per als jugadors", i més en una temporada tan complicada com aquesta. La lluita de l'equip en tots els partits és un dels motius d'aquest suport de l'afició, que també "és conscient de la realitat del club, i se'n sent orgullós", apunta Capdevila.

Ponsarnau també valora l'esforç de l'afició en aquesta temporada. Després de la derrota a casa

davant de l'Unicaja afirmava que "qui té més mèrit és l'afició, que després de perdre de 17 punts ens aplaudeix. Es reconeix el nostre treball i esforç, i això té molt mèrit. Això ens ha donat forces per afrontar els partits, perquè sabem que estan al nostre costat i no els volem fallar".

Francesc Fradera, membre de la penya d'animació Els Diables del Congost, es mostra més crític: "L'afició aquest any ha anat clarament a menys, i això es deu a la mala trajectòria de l'equip". Però Fradera no creu que sigui cosa d'un sol any. Segons ell, "la baixada tant de qualitat com de quantitat en les penyes d'animació està dins d'una dinàmica que es ve produint en els últims 3 o 4 anys". Com a solució, diferents penyes van establir durant la temporada unir forces en una única grada d'animació conjunta per tal de fer-se forts junts i poder donar així més suport al equip.